

sařského také členem samostatného společenstva pro tuto živnost zřízeného, bylo stížnost zamítnouti.

Č. 11.879.

**Šlechtictví. — Policejní právo trestní: * Nedo-
pouští se přestupku podle bodu 1 § 6 zák. č. 243/1920 Sb. ten, kdo —
byť úmyslně a veřejně — označuje zrušeným šlechtickým titulem osobu
třetí.**

(Nález ze dne 29. dubna 1935 č. 13.976/35.)

V ě c: Karel M. v U. (adv. Dr. Otto Metall z Prahy) proti zemskému úřadu v Bratislavě o přestupek zák. o zrušení šlechtictví.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Rozsudkem okr. úřadu ve Snině jako pol. trestního soudu I. stolice z 2. června 1932 byl st-l uznán vinným přestupkem § 1 zák. č. 61/1918 Sb., jehož se dopustil tím, že na tiskopisech používá zrušeného šlechtického titulu »hrabě«, a byl odsouzen podle § 6 zák. č. 243/1920 Sb. k peněžitě pokutě v částce 200 Kč, pro případ nedobytnosti k jednodennímu uzamčení.

Nař. rozhodnutím ponechal žal. úřad uvedený rozsudek v nenapadené části nezměněně v platnosti, v napadené části jej však podle § 200 pol. trest. řádu změnil a obžalovaného uznal vinným přestupkem § 6 bodu 1 zák. č. 243/20 Sb., jehož se dopustil tím, že 26. dubna 1932 úmyslně a veřejně užil šlechtického titulu svého zaměstnavatele na podání k okr. úřadu ve Snině, a proto trest uložený I. stolicí potvrdil. V důvodech se uvádí: Zákonem č. 61/1918 Sb. bylo šlechtictví zrušeno a s ním všechna práva z něho předtím plynoucí. V § 6 bodu 1 zák. č. 243/1920 Sb. je zakázáno a trestno, jestliže někdo úmyslně a veřejně užívá šlechtického titulu. V daném případě bylo dokázáno a obviněný doznává, že jako úředník užívá úmyslně a veřejně na tiskopisech hospodářské a lesní správy svého zaměstnavatele titulu šlechtického »Graf von T.-sche Gutsverwaltung«. Jest rozhodnouti, zda se toto užívání šlechtického titulu nepříčí zákonu. Je nesporné, že zaměstnavatel obviněného je německým státním příslušníkem. V tom případě má tento jeho zaměstnavatel šlechtický titul platný v jeho domovském státě a jen v tomto domovském státě může užívati práva plynoucího z titulu, kdežto v Čsl. republice v důsledku zák. č. 61/1918 Sb. může užívati jen titulu výlučně pro svoji osobu, aniž mu z tohoto titulu plynou nějaká práva jiná, než jen právo na užívání titulu pro jeho osobu. Třetí osoba však nemá žádného podílu na tomto šlechtickém přídomku cizozemce a nesmí ho užívati v žádném vztahu k osobě cizozemského šlechtice, aby veřejně označovala jeho šlechtictví. Jestliže obviněný to učinil a jako úředník veřejně a úmyslně označoval šlechtictví svého zaměstnavatele, a užíval tak jeho šlechtického titulu, dopustil se přestupku a byl proto

důvodně potrestán. V § 1 zák. č. 61/1918 Sb. jest obsažen zákaz a zrušení šlechtictví. Není však v něm stanoven přestupek, neboť přestupek obsahuje § 6 zák. č. 243/20 Sb., a proto byl rozsudek I. stolice v tomto směru změněn.

O stížnosti na toto rozhodnutí uvažil nss:

Podle § 6 zák. z 10. dubna 1920 č. 243 Sb. dopustí se přestupku, který se stíhá na Slov. policejními vrchnostmi jako policejními trestními soudy: 1. kdo úmyslně a veřejně užívá šlechtických titulů, erbů, řádů, vyznamenání, jež byly zákonem zrušeny, nebo kdo takovým způsobem hledí naznačiti své bývalé šlechtictví, 2. kdo si osobuje čestný odznak nebo vyznamenání, nejso k tomu oprávněn, a 3. kdo v tisku někomu dává zákonem zrušený titul šlechtický. Jak je zřejmo ze znění bodu 1 tohoto řu a ze srovnání se zněním bodu 2 a 3, může býti subjektem přestupku uvedeného v bodu 1 jen ten, kdo způsobem tu naznačeným užívá šlechtického titulu, erbu, řádu, vyznamenání, jež jsou zákonem zrušeny, sám pro sebe, nebo kdo takovým způsobem hledí naznačiti své bývalé šlechtictví. Jen tak lze rozuměti větě »kdo úmyslně a veřejně užívá šlechtického titulu...«, zejména ve spojitosti s větou »nebo kdo takovým způsobem hledí naznačiti své bývalé šlechtictví«. Kdyby byl zákonodárce chtěl postihnouti trestem i toho, kdo úmyslně a veřejně označuje zrušeným šlechtickým titulem osobu třetí, byl by to výslovně vyjádřil. Veškeré pochybnosti však padají, čte-li se bod 1 § 6 zák. č. 243/1920 Sb. v souvislosti s bodem 3, podle něhož se dopouští přestupku ten, kdo v tisku někomu dává zákonem zrušený titul šlechtický. Tento bod byl by zcela zbytečný, kdyby ten, kdo úmyslně a veřejně označuje zrušeným šlechtickým titulem osobu třetí, byl trestný již podle bodu 1, neboť pak by skutková podstata stanovená v bodu 3 spadala již pod ustanovení bodu 1. Právě bod 3 dokazuje, že výše zmíněný výklad bodu 1 je správný. Konečně je možno poukázati na to, že výklad výše uvedený je v souladu se zprávou úst. výboru Nár. shromáždění o vládním návrhu zákona, jímž se mění zákon z 10. prosince 1918 č. 61 Sb. Pravíť se v této zprávě (tisk č. 2795/1920), že ústavní výbor přišel k přesvědčení, že zák. č. 61/1918 Sb. je nutno doplniti trestní sankcí proto, že tento zákon se velmi často překročoval tím, že »býv. šlechta užívá svých šlechtických titulů dále, jakoby žádného zák. nebylo«. Tím je projevono, že subjektem přestupku podle odstavce 1 § 6 zák., o jehož výklad jde, může býti jen »bývalá šlechta«.

Podle toho, co bylo uvedeno, nedopouští se přestupku bodu 1 § 6 zák. č. 243/1920 Sb. ten, kdo — byť úmyslně a veřejně — označuje zrušeným šlechtickým titulem osobu třetí.

V konkrétním případě byl st-l uznán vinným přestupkem bodu 1 § 6 zák. č. 243/1920 Sb. spáchaným tím, že úmyslně a veřejně užil šlechtického titulu svého zaměstnavatele, a byl mu za to uložen trest. Stížnost naproti tomu namítá, že st-l se žádného přestupku nedopustil, poněvadž neužíval svého šlechtického titulu, nýbrž šlechtickým titulem označoval svého zaměstnavatele, což však skutkovou podstatu pře-

stupku bodu 1 § 6 cit. zák. ustanovení nezakládá. Podle toho, co bylo uvedeno, je stížnost odůvodněná a musilo proto býti nař. rozhodnutí, jež vykládá zákon nesprávně, zrušeno podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.880.

Zaměstnanci veřejní: * Úředník jest podle § 84 odst. 1 služební pragmatiky (č. 15/1914 ř. z.) zásadně oprávněn ohlásiti svůj bezvýhradný a bezpodmínečný výstup ze státního služebního poměru, nemá však právního nároku na to, aby úřad přijal k tomuto ohlášení výstupu připojené další přání nebo úpravu ať časově či jinak vyjádřenou.

(Nález ze dne 29. dubna 1935 č. 15.200/35.)

Věc: Dr. František V. v J. proti ministerstvu vnitra o resignaci na služební místo určitým dnem.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Podáním z 22. dubna 1931 ohlásil st-l zem. úřadu v Praze svoji resignaci na místo vrch. komisaře politické správy se žádostí, aby vystoupení jeho ze služebního poměru vzato bylo na vědomí ke dni 4. května 1931, ježto dnem 5. května 1931 má možnost nastoupiti za výhodných podmínek místo advokátního koncipienta k dokončení své advokátní praxe, poněvadž se míní v budoucnu věnovati advokátní praksi.

Výměrem z 25. dubna 1931 vzal zem. úřad v Praze oznámení st-lovo, že vystupuje ze státní služby, podle § 84 služ. pragm. na vědomí s připomenutím, že vystoupením ze služebního poměru pozbývá podle § 86 služ. pragm. všech oprávnění, práv a nároků z tohoto poměru vyplývajících pro sebe i své příslušníky... Výplata služebních platů byla spolu zastavena koncem měsíce dubna 1931. Dále bylo přednostovi okr. úřadu ve D. nařízeno, aby dekret teno doručil st-li a zprostil ho služby zároveň s doručením dekretu. Dekret tento byl podle doručního lístku doručen st-li dne 29. dubna 1931 a byl st-l podle zprávy okr. úřadu ve D. z 29. dubna 1931 zproštěn činné služby při tomto úřadu dnem 29. dubna 1931.

Z výměru zem. úřadu v Praze z 25. dubna 1931 podal st-l odvolání z 29. dubna 1931, jemuž nevyhovělo min. vnitra nař. výnosem.

Nss uvažil o stížnosti toto:

Na sporu jest otázka, zdali st-l jakožto vrch. komisař polit. správy mohl prohlásiti svou resignaci ke dni 4. května 1931, jak tvrdí st-l, či zdali úřad přijav resignaci může tuto provést před tímto termínem. — — — — —

V oddíle IV. s nadpisem »Změny ve služebním poměru a jeho zrušení« obsahuje služ. pragm. č. 15/1914 ř. z. v §§ 84 až 86 předpisy o zrušení služebního poměru státního pragmatikálního úředníka jednak